

LBRIS

We know
books

ILDIKÓ JUDIT JUNG

DEASUPRA NORILOR, ÇERUL RĂMÂNE MEREU ALBASTRU

Traducere din limba maghiară
de Adrian Christescu

Lebăda Neagră
Iași, 2024

Cuprins

<i>Cuvânt înainte</i> (Ioan Chiorean)	5
Deasupra norilor, cerul rămâne mereu albastru	7
Minunea	37
Prima dragoste	83
Bătrâna căsuță de lemn	109
Evadarea	151
Gemenele	213

Deasupra norilor, cerul rămâne mereu albastru

— Draga mea Zsuzsa, sper că ești pregătită pentru o noapte albă? Sunt cincisprezece ani de când am absolvit liceul și de atunci nu ne-am mai văzut, așa că, dacă tot avem ocazia, hai să ne povestim una alteia cum a fost viața noastră în tot acest răstimp. Iar dacă ni se va usca gâtul de la atâtea povești, uite, am pregătită și o sticlă de vin roșu.

Nora intrase pe terasa camerei noastre de hotel ținând într-o mână o sticlă de vin, iar în cealaltă două pahare de cristal. Lumina din camera aflată în spatele ei crea un halou care evidenția silueta perfectă a prietenei mele din copilărie. Razele de lumină îi scânteiau în părul roșcat și reflexiile lor îi traversau chipul, pieptul și talia subțire încorsetată de rochia albă – înfățișarea ei îmi purta gândul spre unul dintre îngerii pictați de Tițian. Un înger difan, mai delicat decât cei din picturile renaștentiste.

— Uită-te la cerul de deasupra noastră, miliarde de stele ne privesc, nu este momentul pentru somn. Privește spre el și gândește-te la semnificația întâlnirii noastre aici, pe malul mării. Trebuie să fim recunoscători sorții

că, după atâția ani, ne-a readus împreună. Când m-am înscris la agenție pentru vacanța pe Mediterana, nicio clipă nu m-am gândit că o să te întâlnesc chiar pe tine. Recunosc, înainte de plecare eram oarecum tulburată de sentimentul că am să-mi petrec concediul singură, și ce surpriză minunată a fost când te-am zărit în aeroport! De-abia aștept să-mi povestești câte ceva despre tine. Unde, Dumnezeuule, ai dispărut după absolvire, unde stai și de ce ești singură?!

În timp ce mă bucuram de entuziasmul ei, îmi construiam în minte planuri pentru a doua zi. După ce o să ne bem vinul și o să aflăm traseul fiecăreia, poate o să reușim să ne odihnim un pic la noapte, iar apoi, mâine-dimineață, să ieșim pe plaja din Kemer, să ne bucurăm de marea caldă, împreună cu toți cei din grupul nostru. Poate vom și înota dacă marea va fi liniștită. Mi-a fost întotdeauna frică de valuri. Mi-am promis de acasă să nu-mi iau un șezlong, fiindcă tot anul am visat să simt nisipul fierbinte sub cearceaf.

Ciocnim printre razele soarelui și privesc vinul de culoarea catifelei, care tresaltă în cupa de cristal. Beau din el tacticoasă și îl las să se desfășoare, apoi îl înghit încet, savurându-i gustul acrișor, aroma de fructe și căldura resimțită în stomac. Ca o mângâiere.

Nora soarbe vinul cu ochii închiși. Clipește încet și prin genele-i lungi întrezăresc o umbră de tristețe în ochii săi verzi-căprui. Sunt curioasă, dar păstrez tăcerea. Aștept să se hotărască dacă este pregătită să-și deschidă inima.

Atât cât vrea. Atât cât își dorește să-mi împărtășească din gândurile ei. Aștept. Începe să vorbească în șoaptă, fără să-și deschidă ochii. Ca și cum toate amintirile ei vin dintr-un vis care acum își găsește locul și timpul să iasă la suprafață.

— Nu-mi mai aduc aminte dacă ai venit însoțită de cineva la banchetul de după absolvire. Eu voiam să stau acasă, dar părinții mei au hotărât altfel. L-au trimis pe Szabi, frățiorul meu, să mă însoțească, ca să se asigure că nu am să lipsesc de la reuniune. Puteau avea toată încrederea în el, pentru că Szabi abia aștepta să participe la un asemenea eveniment. La cei doar 16 ani, era prima lui ocazie să iasă în lume. Să cunoască fete, să danseze, să bea alcool. Am cedat rugămintilor lui și am repetat acasă diverse stiluri de dans, cu predilecție vals și tango. Dansul modern, bâțâiala care pe mine nu mă interesa, el îl stăpânea de ceva timp. Se pare că exersase cu prietenii în fața radioului.

— Pe atunci eram singură, continuă ea șoptit. Știi că eram cea mai înaltă din clasă și nu purtam pantofi cu tocuri. Dar, pentru ocazia asta, mama îmi cumpăraseră o pereche de sandale elegante, albe, cu un toc de doar cinci centimetri; mie mi se păreau imposibile. Aveam impresia că o să mă împiedic în ele și o să mă fac de râs. M-a dus și la coafeza ei care mi-a întins părul cu placa încinsă. Cică așa era moda. De acasă, mi-am ascuns un elastic de păr în buzunarul rochiei, iar când am ajuns la petrecere, am fugit de îndată la toaletă, unde mi-am refăcut

frizura. Am ieșit de acolo cu părul zburlit și prins în coadă de cal, așa cum îl purtam de obicei. Și tu și restul colegelor erai frumoase, fiecare aveai forme conturate, ce mai, erai foarte atrăgătoare, hainele stăteau parcă altfel pe voi. Eu, înaltă și deșirată – îmi atârnav hainele ca niște cârpe vechi pe o scândură. Eram convinsă că, toată seara, nimeni nu o să mă invite la dans. Evident, cu excepția fratelui meu. Doar eram alibiul lui pentru o seară departe de casă, prima lui seară scăpat din lesă.

Mi-aduc aminte cum dansam plictisită, privind în jur pe deasupra părului ciufulit al lui Szabi, când, în pragul sălii de bal, a apărut Mara, colega noastră. Era strălucitoare în hainele ei șic, tunsă scurt, băiețește, și însoțită de un tip înalt, arătos. Au aruncat o privire în jur, după care au pășit plini de încredere și au început să danseze. Pe frate-meu îl luase valul și, la un moment dat, cu avântul începătorului, m-a rotit până ne-am tamponat de ei. Ne-am oprit câteva secunde uimiți, fără să știm ce să facem, când, spre surpriza tuturor, tipul care o însoțea pe Mara a strigat cu o voce răgușită: „Schimbare de partener.” Și, uluită, m-am trezit luată la dans de noua mea pereche. Odată cu finalul valsului, politicoș, mi-a sărutat mâna și s-a prezentat. Așa l-am cunoscut pe Ferencz Zoltan, tânărul înalt, cu alură de sportiv și ochi albaștri strălucitori; din acel moment am fost incapabilă să-mi mai desprind privirea de la el. Când mi-am dat seama că nici după al doilea dans nu are de gând să-mi dea drumul,

LIBRIS | We know books
l-am rugat, cu jumătate de gură, să mă conducă înapoi la frate-meu.

„Nu vreau să se supere Mara pe mine din cauza asta”, am roșit eu. „E verișoară-mea”, mi-a răspuns el râzând și m-a luat din nou pe ringul de dans.

Așa am aflat că, pentru câteva zile, rămânea în oraș cu echipa de handbal, în cantonament. După antrenamente, își petrecea timpul la locuința rudelor. Astfel a aflat de banchet și că Mara nu avea partener, așa că se oferise să o însoțească pe vară-sa. Chiar dacă Zoltan a plecat totuși devreme, fiindcă a doua zi avea antrenament, tot timpul a stat numai cu mine; am dansat, povestindu-ne câte în lună și în stele. La despărțire a fost reținut, dar a ținut să-mi spună cât de bucuros era că soarta m-a scos în calea lui, ferm convins că o să ne mai întâlnim.

Iar eu l-am așteptat. Am tot așteptat fremătând o întâlnire ce nu s-a mai produs. Nu m-a căutat. Într-un târziu, m-am hotărât și m-am interesat de el. Am aflat că familia lui era din Turda, iar el era student la Cluj. Făcea parte din echipa de handbal a universității.

În toamnă, am ajuns și eu la Cluj. Intrasem la secția de Engleză-Franceză din cadrul universității. După un timp, mi-am pierdut răbdarea și am început să-l caut. M-am interesat de echipele de handbal din cadrul facultăților, de campionatul lor și de programul meciurilor; apoi am început să frecventez locurile unde se disputau meciurile. Căutându-l mereu. N-a durat mult și l-am găsit.

L-am privit din tribună cum se mișca, cum alerga, și mi-am adus aminte de dansul nostru, de îmbrățișarea lui. Astfel, m-am decis să îi ies în cale. Am întârziat cât am putut de mult la ieșirea din sală, am lăsat pe toată lumea să treacă înaintea mea și, folosind un motiv stupid, m-am despărțit de colegele cu care venisem la meci. În cele din urmă, ieșind afară, am pierdut mult timp în fața sălii, imaginându-mi cum se va produce întâlnirea noastră.

A trecut pe lângă mine fără să mă observe. Câțiva pași mai încolo îl aștepta o fată cu care s-a sărutat, apoi s-au îndepărtat veseli, ținându-se de mână. Faptul că a trecut pe lângă mine fără să mă recunoască m-a făcut să plâng cu sughițuri. Stăteam ca o toantă, rezemată de ușa sălii de sport, și îmi plângeam amarul, până când mi s-a făcut rușine de mine. L-am mai văzut de câteva ori pe stradă, dar de fiecare dată era cu câte cineva și nu dădea câtuși de puțin atenție la cei care pășeau pe lângă el.

Eram în anul doi când ne-am reîntâlnit la balul bobocilor organizat de facultatea mea. M-a recunoscut imediat și m-a invitat din nou la dans, dar nici de data asta nu eram singură. I-am spus unde pot fi găsită și de atunci iarăși l-am așteptat în fiecare zi. În cele din urmă, m-a căutat și m-a găsit. Trecuse o lună de la ultima noastră întâlnire. Pluteam pe nori, eram fericită, dar m-a adus repede cu picioarele pe pământ. Am început să ieșim împreună. Nu mi-a ascuns că are o prietenă cu care este împreună de aproape trei ani. Nu mi-a povestit mai multe

despre planurile lui, însă știam că amândoi sunt în ultimul an. După un timp, întâlnirile noastre s-au rărit, și chiar dacă mă mai căuta prin cămin cu diverse pretexte, în ultimele luni ale anului universitar ne-am revăzut mai mult accidental, fie pe holurile facultății, fie pe la diverse evenimente mondene.

Cumva, relația noastră nu funcționa. Într-una dintre dăți trebuia să ne întâlnim, dar nu a mai venit. E adevărat, îmi trimisese mesaj cu puțin timp înainte că intervenise ceva și nu mai putea ajunge. Nu mi-a căzut bine, nu l-am sunat și nici nu i-am răspuns la telefon în seara aceea. Am sperat că poate o să mă caute personal. Nu s-a întâmplat. Deși îmi plăcea la nebunie, știind că are pe cineva statornic în viața lui, m-am ferit să-l mai caut. Aveam și eu mândria mea. Nu voiam să joc rolul iubitei de rezervă. În ultimul meu an de facultate, m-a căutat din nou și mi-a zis că prietena lui plecase din oraș, dar el a ales să rămână în Cluj. Fusesse selecționat în echipa orașului, se antrena intens și ducea o viață cumpătată. Avea planuri mari, dar eu nu eram convinsă că figurez în ele. Deși ne-am reluat relația, aceasta avansa lent pentru că ne întâlneam rar. El participa la multe antrenamente și meciuri, călătorea mereu, iar eu aveam nevoie de bani, așa că am început să dau meditații la engleză și franceză unor copii de liceu. Ba chiar îi aveam ca învățăcei pe doi copii ai unor diplomați – părinții lucrau la Consulatul Ungariei –, cărora le predam limba română, pentru că din toamnă trebuiau să meargă la școală.

— Erai îndrăgostită? De ce nu ai grăbit lucrurile?

— Nu știu dacă eram îndrăgostită sau doar făcusem o fixație pe el. Îmi spuneam adesea că el îmi e alesul, mi-l doream din toată inima și eram convinsă că, până la urmă, drumurile noastre se vor uni. Credeam în el și eram dispusă să aștept. Aveam optsprezece ani atunci când l-am cunoscut și mi se părea că el e bărbatul perfect, ideal pentru mine. Hotărâsem să-l seduc, fiind extrem de atrasă de el, totuși amânam mereu momentul. Sincer însă, mai mult ca sigur, și eu aveam o problemă. De fapt, o consecință nefericită a obsesiei mele pentru el. Eram distantă, dar îl urmăream pe ascuns și încercam să mă intersectez cu el cât de des puteam. Iar când încerca să se apropie, îl respingeam, apoi sufeream de dorul atingerilor sale. După ce ne-am sărutat prima oară, tot drumul spre casă mi-am frecat buzele cuprinsă de o rușine ciudată. Ei da, nu cred că eram o companie prea plăcută pentru el. Bănuiesc că a observat și el ce efect de neînțeles avea asupra mea și oarecum s-a îndepărtat. Pentru că era și mândru. Treptat, s-a instaurat între noi o prietenie ciudată. Ieșeam împreună cu prietenii comuni, mergeam la petreceri, dar niciodată nu a mai încercat să reia relația intimă cu mine.

Devenisem confidenta lui și îmi povestea despre aventurile sale, nopțile petrecute în compania uneia sau alteia dintre relațiile sale pasagere. Deși sufeream cumplit, încercam să-i dau impresia că nu îmi pasă. Îl încurajam cu

ipocrizie și îmi explicam comportamentul prin faptul că nu sunt capabilă să-l atrag, să-l fac să mă dorească; treptat, legătura noastră a devenit o relație stranie, extrem de dureroasă pentru mine.

— Nu ai încercat vreodată să vorbești cu el despre sentimentele tale?

— Nici nu îl simțeam suficient de aproape și nici nu mă credeam pregătită să vorbesc despre ceea ce îmi doaream de la el. Multă vreme nu am reușit să mă dezvălui față de el, să fiu cu adevărat sinceră. După ce am terminat facultatea și m-am stabilit în Cluj, am simțit că gheața e pe cale să se topească, dar valul vieții m-a luat și au apărut alte priorități.

Lucram la un ziar ca reporter stagiar și mă amăgeam mereu că am să devin scriitoare. Aveam o mulțime de idei, trăiam cu impresia că sutele de pagini aflate în capul meu doar trebuie să fie așternute pe hârtie, însă ceva mă reținea de fiecare dată. Așa că tot ceea ce izbuteam era să scriu știri scurte, despre evenimente cotidiene, mai duceam până la capăt câte o anchetă jurnalistică pe care nu o voia nimeni și, de asemenea, redactam articolele altora. Nu voiam să mă despart de Cluj; în definitiv, era capitala culturală a Ardealului. Tentațiile apăreau de peste tot, eram invitată la diverse evenimente, eram dispusă să plec oriunde aș fi fost chemată, luam ce mi se dădea și sfârșeam scriind articole de câteva rânduri, publicate în pagini pe care nu le citea nimeni.

— În tot acest timp, nu ai fost cu nimeni? am exclamat eu uimită. Îl așteptai, dar nu i-ai dat de înțeles că ți-l dorești?!

— Niciodată nu eram singură. Mereu aveam pe cineva în preajmă. Încercam când cu unul, când cu altul să descopăr ceva ce ar putea să mă atragă, dar totul era în zadar. Am avut și câteva aventuri, însă nu au însemnat nimic pentru mine, până când am cunoscut pe cineva din afara cercului meu de cunoștințe, cel cu care părea posibil să rămân împreună. Era mai în vârstă decât mine cu zece ani, un tip serios, chipeș, un antreprenor care avea o funcție importantă în televiziunea locală. L-am plăcut de prima dată, așa că am ieșit de câteva ori împreună. Acela a fost momentul când relația mea cu Zoli s-a schimbat. El nu putea accepta să trăiască în umbra cuiva intim cu mine, așa că atunci a intrat hotărât în viața mea, fiindu-mi aproape zi de zi. Mă suna zilnic la telefon, iar dacă nu dădea de mine, mă trezeam cu el acasă. Dacă îl refuzam, se considera jignit, dar a doua zi era din nou prezent la ușa mea. Nu știam ce să fac. Pe de-o parte, el era cel pe care mi-l doream, iubitul pe care îl visasem dintotdeauna; pe de altă parte, obosisem să-l aștept atâția ani. Pe când celălalt se dovedea mereu atent, tandru și înțelegător. Cred că atunci a înțeles și Zoli cu adevărat că, deși poate ajunsese să îi par o prezență ternă, eu reprezentam de fapt singura ființă stabilă din viața lui, pe care se putea bizui. Simțise pericolul că ar putea să mă piardă și a fost bulversat.